

и уморенитѣ пѣтници нетърпеливо се разхождаха отъ стена до стена, като потриваха вкоченѣлитѣ си прѣсти. Все пакъ тѣ бѣха изненадани отъ обстановката, защото очакваха да видятъ, че узурпаторътъ Йоанициусъ живѣе въ нѣкаква дива планинска колиба, сѣда по земята върху кожи на диви животни, и самъ си прислужва въ всичко.

Изведнѣжъ врата се отвори и предъ тѣхъ се яви единъ високъ мъжъ, съ сиви очи и кестеняви, леко посребрени кѣдрици, които се виеха около ушитѣ му. Умниятъ му изпитателенъ взоръ ги прекоси като мълния и тѣ сведоха за мигъ зашеметени очитѣ си надолу. Той се доближи до тѣхъ и любезно имъ протегна рѣка, като заговори по грѣцки. Поздрави ги, въздаде хвалебствие къмъ Светия Отецъ Инокентий и ги помоли да го последватъ въ работната му

Тѣ очакваха да видятъ единъ обезумѣлъ отъ радостъ човѣкъ, а видѣха само единъ владѣтель, който съ спокойно достоинство приемаше неизказано високата честь да получи саморѣчно писмо отъ всесилния папа.

Въ огнището горѣше буенъ огънъ. Тримата мъже седнаха близо до него и впериха мълчаливо взоръ въ българския царъ — както се наричаше той.

— Най-напредъ се посгрѣйте, благородни гости. Азъ зарѣчахъ да ви донесатъ топло вино и нѣщо за да подкрепите силитѣ си. Изглежда, че и тримата разбирате грѣцки. Мога ли да попитамъ сега за имената ви?

Тримата се спогледнаха. Чудно. Този човѣкъ не умираше отъ нетърпение да прочете папското послание.

Единъ отъ тѣхъ стана. Бѣше низкъ, пълничекъ монахъ, съ живи сини очички и широко червено лице. Той се поклони и каза:

— Азъ съмъ архипресвитеръ Доменико отъ Бриндизи, изпратенъ като папски нунций отъ Негово Светейшество Иноченцо III до благородния мъжъ Йоанициусъ. Грѣцки знамъ само азъ, защото съмъ ромеецъ. Този е отецъ Бернардо отъ Ферара, а този е капеланътъ Франческо отъ Палермо...

Нунцията извади отъ вътрешния джобъ на расото си